

Amintiri cu colegul și prietenul Petre (Puiu) Gherghe

Parafrazând spusele unui gânditor putem spune: orele trec greu, anii zboară. Și Petre (Puiu) Gherghe a devenit septuagenar ...

Parcă ieri, cu vreo 40 de ani în urmă, ne întâlneam la Târgu Jiu, la o sesiune de comunicări a muzeului gorjean organizată de directoarea Elena Udriște (1924-1996). Și de atunci am rămas prieten cu Otilia și Puiu. Ne revedeam la sesiunile de rapoarte arheologice organizate de Ministerul Culturii sau la diferite sesiuni de comunicări ale muzeelor.

Mai apoi, timp de aproape un deceniu, între anii 1982-1990, am devenit colaboratori ai distinsului arheolog Vlad Zirra (1919-2000), pe șantierul *Cetății Jidovilor* de la sud-vest de comuna Coțofenii din Dos, județul Dolj. Formam echipa, alături de Nicolae (Nae) Conovici (1948-2005) și Vlad-Vintilă (Tulucu) Zirra, de cercetători ai *Coțodavei*, cetatea getică de secol IV-II a.Chr. apărută în primele secole ale existenței sale, spre vest, de un impresionant zid de cărămizi.

Eram părinți și copii. Puiu cu Cosmin, eu cu Alexandru, Nae cu Matei și Iuliana. Dormeam în corturi montate la marginea pădurii de gorun ce suprapunea locuirea protoistică. Ne-am amenajat o bucătărie cu butelii de aragaz aduse de prin străinătăți. Apa o luam dintr-un izvor situat la 10 minute. Pâinea era adusă de la București – felii arse în cuptor, depuse în saci de pânză, pentru a rezista celor trei săptămâni de expediție, fiindcă neavând buletin de Craiova nu puteam cumpăra „alimentul cel de toate zilele” din zonă. Laptele îl luam din sat.

Prospături ne aducea, când putea, Puiu. Dar pentru asta trebuia să lipsească câteva zile de pe șantier. El era de altfel și cel ce ținea legătura prin telefon cu familiile noastre. Ba a mai făcut și pe dădaca când l-am expedit pe fiul meu, singur la circa 10 ani, cu trenul, spre mama lui în București. Tot calabalâcul îl aduceam prin supraîncărcarea Daciilor noastre, benzina fiind bine depozitată în canistrele din portbagaje. Șantierul dura de pe la mijlocul lui iulie până în ajun de Sf. Maria.

Primeam musafiri din Craiova – Gheorghe Popilian (1926-2016) și Marin Nica (1933-2014) – din București – Ion Gătă (+), Mircea Babeș – dar și din străinătate – K. Zimmermann, Tim Taylor, etc. Discuțiile științifice erau aprinse, adesea în contradictoriu, dar toate în deplină amicitie și purtate în sincera dorință de a percepe, atât cât era posibil, adevărul cel învăluit în mister. Lui Puiu i-a revenit prelucrarea ceramicii. Serile, în jurul focului, se discuta literatură, istorie, se asculta muzică, se depăneau amintiri.

Am făcut împreună și câteva periegeze la castrul roman de la Răcari, la cetatea getică de la Stoina, prevăzută și ea cu ziduri de cărămidă, la Drobeta Turnu Severin. Materialele descoperite au fost studiate la Craiova, prilej de a petrece serile împreună. Mai apoi ne-am revăzut în ședințele Comisiei Naționale de Arheologie, la diverse sesiuni științifice. Ba am petrecut și o săptămână de concediu, cu familiile noastre, la Sinaia. Și uite așa anii au trecut dar prietenia, colegialitatea a rămas. Deie Domnul să dureze cât mai mult.

Mulți ani cu spor și sănătate alături de cei dragi, dragă Puiule.

*Dr. George Trohani,
București*